



«МОЯ ЧАРІВНА ЛЕДІ» ПО-РІВНЕНСЬКИ

Рівненський драмтеатр представив рівнянам нову версію романтичної історії про Пігмаліона і Галатею. Прем'єра мюзикла за п'єсою Бернарда Шоу «Пігмаліон» - «Моя чарівна леді» на рівненській сцені відбулася минулої суботи. Для постановки відомого сюжету до Рівного запросили столичного режисера Максима Булгакова. Він же виступив постановником-балетмейстером.

благополучний любовний фінал стосунків Елізи та Хігінса.

Поспілкувавшись напередодні прем'єри із режисером та акторами, ми дізнавалися, яку ж версію запропонував глядачам Рівненський драмтеатр.

«Моя чарівна леді» - це вже друга робота Максима Булгакова у Рівненському драмтеатрі. Режисер вже ставив у нас «Білу ворону» як балетмейстер. Цього разу він виступив вже і як режисер.

За словами Максима Булгакова, він намагався проробити свою власну, суцільно прочитану творчу

працює з 2011 року, їй доводилося в основному грати романтичних або ліричних героїнь. Ця ж роль виняткова тим, що тут актриса може показати себе зовсім в іншому ракурсі.

- Ще в інституті хтось хотів зіграти Джульєтту, хтось Жанну Д'Арк, а я, звичайно, як і кожна молода актриса мріяла про своє... Це дуже цікава роль, тому що як актриса я можу відкритися в ній з різних боків. Спочатку Еліза весела, запальна дівчина з народу, навіть бунтарка, а потім вона перетворюється на красиву, вишукану жінку, справжню леді. Таке амплітуда ролі

П'єса славетного ірландського драматурга Бернарда Шоу, написана у 1912 році, вже більше 100 років не сходить зі сцен багатьох країн світу. Створена за мотивами відомого античного міфу про скульптора Пігмаліона і його досконале творіння Галатею, завдяки оригінальності, дотепності і постановці глибоких і гострих соціальних проблем, п'єса набула ширшої популярності, ніж першоджерело. У 1938 році її вперше екранізували, а у 1956 році американський композитор Фредерік Лоу у співтворстві з поетом-пісняром Аланом Джей Лернером написав за мотивами п'єси музику до мюзиклу «Моя прекрасна леді», який також мав великий успіх. Однією з найбільш відомих наступних екранізацій став американський музикальний фільм «Моя прекрасна леді» 1964 року з Одрі Хепберн та Харрісоном Рексом у головних ролях.

За сюжетом відомий англійський професор з фонетики Генрі Хіггінс заключає парі зі своїм приятелем полковником Пікерінгом. Хіггінс відомий спеціаліст, який здатен безпомилково визначити походження будь-якого англійця виключно за особливостями його вимови. Він збирає і записує вимову представників різних прошарків суспільства і випадково знайомиться з вулицною квіткаркою з лондонського Іст Енда Елізою Дуліттл. Дівчина прийшла до нього вчитися правильній вимові, і хоча спочатку Хіггінс презирливо відмахується від неї, згодом таки стає на пропозицію Пікерінга взятися за її виховання. Таким чином він зможе довести, що є найкращим фахівцем у своїй сфері, перетворивши миршаву квіткарку з бідного району у справжню світську даму.

Геніальний драматург у своїх п'єсах не тільки ставив гострі соціальні питання, але і намагався дати на них відповідь. При цьому у його комедіях, яким він надавав перевагу над трагедійним жанром, часто комічне і смішне легко уживається із трагічним, із серйозними роздумами над життям. Тому у п'єсі «Пігмаліон» також постає трагедія бідної дівчини, яка виросла у злиднях, але раптом опинилася серед вищого світу, навчилася гарних манер і стала справжньою леді. Зрештою, Еліза закохалася у свого вчителя, але змушена відмовитися від усього цього, тому що в ній прокинулися почуття гідності і власного достоїнства.

Майстерність Бернарда Шоу, з якою він показує психологію людей, а також усі життєво важливі проблеми суспільства, в якому він жив, не залишають байдужими глядача і через 100 років після написання п'єси. Щоправда, автори мюзиклу та фільму не погодилися із фіналом драматурга, який, волюючи подражнити читача, залишає його відкритим. А от мюзикл пропонує глядачеві романтичну кінцівку, де відчутний натяк на

представити своє власне, сучасне, прочитання твору Бернарда Шоу. Незважаючи на безліч постановок та екранізацій, молодий режисер побачив тут дещо несподівану проблему, а саме - гендерну.

- Це мій власний погляд на те, що відбувається в нашому світі зараз, власний досвід і власні відчуття. Цією виставою я хочу сказати, що нині у нас є певна гендерна проблема - жінки почали займатися не своєю справою, як і чоловіки. Ця вистава – це спроба поставити це запитання і спробувати розібратися, що має робити в житті чоловік, а що жінка, - пояснює Максим Булгаков.

За його словами, будь-який режисер може знаходити для себе якісь інші моменти у цьому творі, бо це класика. Вона безсмертна і може мати безліч прочитань. І це дуже цікаво.

- Я побачив таку проблему і я про неї говорю, - додає режисер. - Але це Бернад Шоу, і він не дається так легко, як може видатися спочатку. І навіть Фредерік Лоу я би не сказав, що написав легку музику, тут є свій драматургічний смисл. Адже якщо казати про щось серйозне дуже серйозно, це навряд чи дійде до глядача. А через легкість, у такій легкій формі мюзиклу, мені здається такий жанр дозволяє це робити якнайкраще. Взагалі я люблю цей жанр, а як показала практика у «Білій вороні», ресурси цього театру дозволяють його втілювати масштабніше. І як на мене, актори повністю відповідають тому, що хоче сказати Бернад Шоу.

Мюзикл робився у доволі стислі терміни. При цьому репетиційний період не був постійним, а з розривами у часі. Танці, оркестр, пісні – все це робилося раніше, але з 18 січня трупа активно почала збирати виставу в єдине ціле.

Як і у «Білій вороні», у постановці задіяно майже весь склад театру, в тому числі і артистів балету. Відомий, здавалось би, сюжет, постає перед глядачем в яскравому виконанні у супроводі естрадно-симфонічного оркестру театру під керівництвом народного артиста України Зіновія Крета. Жива музика, яскраві вокальні номери, продумана хореографія та гра акторів якнайкраще доповнюють задум творців.

Поділилися своїми очікуваннями та враженнями від роботи над виставою і Заслужений артист України Станіслав Лозовський, який виконує роль професора Генрі Хіггінса, та артистка драми Оксана Муріна, що грає квіткарку Елізу Дуліттл.

Оксана Муріна зізнається, що ще із студентських часів мріяла зіграти Елізу, але навіть не сподівалася, що їй вдасться це саме тут, у Рівненському театрі. Ця роль стала для неї неочікуваним, але таким бажаним сюрпризом і разом із тим новою сходинкою в її творчому житті. У Рівненському театрі, де Оксана Муріна

вигукану жінку, справжню леді. Тобто амплітуда ролі ширша, є зміни в характері, у зовнішності, і це завжди дуже цікаво для актора, - розповідає Оксана Муріна.

За словами Оксани, працюючи над роллю Елізи, багато чого їй довелося підглядіти у своєї маленької доньки.

- Образ Елізи цікавий тим, що в нього можна багато додати. У мене є дочка і я дуже багато почерпнула з її реакцій, поведінки, бо вона дуже емоційна, безпосередня. Тобто я підглядача, як вона зі своєю дитячою наївністю реагує на світ, на оточення. Дуже цікаво було це спостерігати, аналізувати, шукати, адже ми завжди приміряємо образ на себе, а тут мене певною мірою надихала дитина. А щодо леді... То кожна дівчина хоче бути леді і насправді в кожній дівчині живе леді. Просто треба трохи відкрити це і показати їй.

Після ролі Жанни д'Арк у рок-опері «Біла ворона» Оксана каже, що грати у мюзиклі і цікаво, і незвично водночас.

- Це комедія, а не дарма ж говорять, що комедію набагато складніше грати, ніж драму. Треба грати серйозно, щоб це було смішно, іноді доводиться робити дуже кумедні речі, але ми їх мусимо робити якомога серйозніше, щоб глядач сприйняв це. При цьому це дуже красива музика, балетмейстер поставив нам цікаві танцювальні номери, і у поєднанні все це створює гарну картинку. Сподіваюсь, глядач це оцінить, - додає Оксана Муріна.

Щодо ролі професора Хіггінса, Станіслав Лозовський розповідає, що це передусім геній і велика дитина, яка бурхливо реагує на все.

- На щось приємне для нього він реагує з радістю, на щось неприємне – кардинально протилежна реакція. І причому одразу – відкрито і щиро. Мені, наприклад, подобається Олександр Авраменко – один з найвідоміших українських мовознавців, якого сьогодні знає вся країна. На той час Хіггінс був таким мовознавцем номер 1 в Лондоні. Тобто він міг дуже легко на слух визначити, звідки людина родом, з якого району і навіть з якої вулиці. Точність - до двох вулиць, - пояснює свою роль актор.

Щодо очікувань від нової вистави, Стас переконаний, що їхнє завдання – втілити задум режисера, показавши все те, що було зібрано за такий невеликий термін постановки.

- Ми не намагатимемось когось вразити, а будемо виконувати своє завдання. А вже чи зачепить, чи вразить... Можливо, наша «Чарівна леді» когось розсмішить, а хтось засумує...

Втім, впевнені актори, добрі, позитивні емоції глядачеві гарантовані.